

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

18 martie 2010*

În cauza C-419/08 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 23 septembrie 2008,

Trubowest Handel GmbH, cu sediul în Köln (Germania), reprezentată de K. Adamantopoulos și E. Petritsi, dikigoroși,

Viktor Makarov, cu domiciliul în Köln, reprezentat de K. Adamantopoulos și E. Petritsi, dikigoroși,

recurenți,

celelalte părți în proces fiind:

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de domnul J.-P. Hix, în calitate de agent, asistat de G. Berrisch și G. Wolf, Rechtsanwälte,

* Limba de procedură: engleza.

Comisia Europeană, reprezentată de domnii N. Khan și H. van Vliet, în calitate de agenți,

pârâte în primă instanță,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul K. Lenaerts, președintele Camerei a treia, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a patra, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii E. Juhász, G. Arestis (raportor) și J. Malenovský, judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,
grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 16 septembrie 2009,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 29 octombrie 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, Trubowest Handel GmbH (denumită în continuare „Trubowest”) și domnul Makarov solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 9 iulie 2008, Trubowest Handel și Makarov/Consiliul și Comisia (T-429/04, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care a respins acțiunea în despăgubire întemeiată pe articolul 288 CE privitoare la prejudiciile pe care le-ar fi suferit ca urmare a adoptării Regulamentului (CE) nr. 2320/97 al Consiliului din 17 noiembrie 1997 de instituire a unor taxe antidumping definitive la importul anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel nealiat, originare din Ungaria, Polonia, Rusia, Republica Cehă, România și din Republica Slovacă, de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 1189/93 și de finalizare a procedurii referitoare la importurile originare din Republica Croația (JO L 322, p. 1, denumit în continuare „regulamentul definitiv”).

Cadrul juridic

- 2 Legislația comunitară de bază în domeniul vamal este reprezentată de Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „CVC”). Articolul 236 din acest regulament prevede:

„(1) Drepturile de import sau de export se rambursează în măsura în care se stabilește că, în momentul în care au fost plătite, valoarea acestor drepturi nu era datorată legal sau că valoarea lor a fost înscrisă în evidența contabilă contrar dispozițiilor articolului 220 alineatul (2).

Se procedează la remiterea drepturilor de import sau de export în măsura în care se stabilește că, la momentul când au fost înscrise în evidența contabilă, valoarea acestor drepturi nu era datorată legal sau că valoarea lor a fost înscrisă în evidența contabilă contrar articolului 220 alineatul (2).

Nu se acordă rambursarea sau remiterea drepturilor dacă faptele care au dus la achitarea sau la înscrierea în evidența contabilă a unei sume care nu era legal datorată sunt rezultatul unei acțiuni deliberate de către o persoană interesată.

(2) Drepturile de import sau de export se rambursează sau se remit la depunerea unei cereri către biroul vamal în cauză într-un termen de trei ani de la data la care valoarea acestor drepturi a fost comunicată debitorului.

Acest termen se prorogă dacă persoana interesată face dovada că a fost împiedicată să depună cererea în termenul menționat datorită cazului fortuit sau forței majore.

Autoritățile vamale procedează la rambursare sau remitere din oficiu atunci când constată în acest interval existența uneia sau alteia dintre situațiile descrise la alineatul (1) primul și al doilea paragraf.”

- 3 Dispozițiile care reglementează aplicarea măsurilor antidumping de către Comunitatea Europeană sunt conținute în Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 1996, L 56, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223, denumit în continuare „regulamentul de bază”).

Istoricul cauzei

4 Tribunalul a prezentat situația de fapt din litigiu la punctele 1-21 din hotărârea atașată în termenii următori:

„1 Prin Decizia din 25 noiembrie 1994 (cauza IV/35.304), nepublicată, adoptată în special în temeiul articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, Primul regulament de punere în aplicare a articolelor [81 CE] și [82 CE] (JO 1962, 13, p. 204, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 3), Comisia a hotărât începerea unei investigații referitoare la posibila existență a unor practici anticoncurențiale privind tuburi de oțel cu carbon, practici susceptibile de a constitui o încălcare a articolului 53 din Acordul privind Spațiul Economic European, [din 2 mai 1992 (JO 1994, L 1, p. 3)], precum și a articolului 81 CE.

2 Ca urmare a acestei investigații, la 20 ianuarie 1999, Comisia a decis să inițieze procedura administrativă în cazul IV/E-1/35.860-B – Tuburi din oțel fără sudură, la finalul căreia a adoptat, la 8 decembrie 1999, Decizia 2003/382/CE privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] (cazul IV/E-1/35.860-B – Tuburi din oțel fără sudură) (JO 2003, L 140, p. 1, denumită în continuare «decizia privind înțelegerea»).

3 Potrivit articolului 1 alineatul (1) din decizia privind înțelegerea, cele opt întreprinderi destinate ale acesteia «au încălcat dispozițiile articolului 81 alineatul (1) [CE], prin participarea [...] la o înțelegere care prevedea, printre altele, respectarea piețelor naționale proprii cu privire la tuburile [Oil Country Tubular Goods] cu filetare standard și la [tuburile „proiect”] fără sudură». Articolul 1 alineatul (2) din decizia privind înțelegerea prevede că încălcarea a durat din 1990 până în 1995, în cazul Mannesmannröhren-Werke AG, al Vallourec SA, al Dalmine SpA, al Sumitomo Metal Industries Ltd, al Nippon Steel Corp., al Kawasaki Steel Corp. și al NKK Corp. În cazul British Steel Ltd, acesta prevede că încălcarea a durat din

1990 până în februarie 1994. Ca urmare, întreprinderilor sus-menționate le-au fost aplicate amenzi având cuantumuri cuprinse între 8,1 și 13,5 milioane de euro.

- 4 Decizia privind înțelegerea a făcut obiectul Comunicatului de presă IP/99/957 al Comisiei din 8 decembrie 1999 și a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* la 6 iunie 2003.

- 5 La 8 iulie 2004, în Hotărârea JFE Engineering și alții/Comisia (T-67/00, T-68/00, T-71/00 și T-78/00, Rec., p. II-2501), Tribunalul, pe de o parte, a anulat articolul 1 alineatul (2) din decizia privind înțelegerea în măsura în care Comisia a constatat în mod eronat că patru dintre întreprinderile vizate în articolul menționat participaseră la înțelegere anterior datei de 1 ianuarie 1991 și ulterior datei de 30 iunie 1994 și, pe de altă parte, a redus cuantumul amenzii aplicate de Comisie acestor întreprinderi.

- 6 Pe de altă parte, ca urmare a unei plângeri depuse la 19 iulie 1996 de Comitetul de apărare a industriei producătoare de tuburi din oțel fără sudură din Uniunea Europeană, Comisia, în aplicarea dispozițiilor Regulamentului [...] nr. 384/96 [...], modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2331/96 al Consiliului din 2 decembrie 1996 (JO L 317, p. 1), a publicat la 31 august 1996 un aviz de inițiere a unei proceduri antidumping privind importurile anumitor tuburi și țevi de fier sau oțel nealiat, fără sudură, origine din Rusia, Republica Cehă, România și Slovacia (JO C 253, p. 26).

- 7 La 29 mai 1997, Comisia a adoptat Regulamentul (CE) nr. 981/97 de instituire a taxelor antidumping provizorii pentru importul anumitor tuburi și țevi din fier sau oțel nealiat, fără sudură, origine din Rusia, Republica Cehă, România și Republica Slovacă (JO L 141, p. 36).

- 8 La 17 noiembrie 1997, Consiliul a adoptat [r]egulamentul [definitiv].

- 9 La 16 iulie 2004, Consiliul a adoptat Regulamentul (CE) nr. 1322/2004 de modificare a regulamentului definitiv (JO L 246, p. 10). Potrivit articolului 1 din regulamentul menționat, regulamentul definitiv se completează cu articolul 8, în temeiul căruia articolul 1 din regulamentul definitiv, prin care se instituie unele taxe antidumping pentru importurile vizate de acesta, nu se mai aplică de la 21 iulie 2004.

- 10 Trubowest [...] este o societate germană importatoare, în Comunitate, de tuburi și țevi fără sudură originare din Rusia. Trubowest, al cărei administrator este, din 1997, domnul [...] Makarov, a început activitățile de import al produselor menționate în luna ianuarie 1999 și le-a încetat în luna octombrie 1999. [...]

- 11 Pe de altă parte, domnul Makarov era de asemenea, din 1992, administratorul societății Truboimpex Handel GmbH (denumită în continuare «Truboimpex»), a cărei activitate comercială consta, începând din 1996, în importul în Comunitate, în special în nume propriu, de tuburi și țevi fără sudură originare din Rusia.

- 12 La 15 octombrie 1999, Amtsgericht Kleve (Tribunalul Cantonal din Kleve, Germania) a emis un mandat de arestare, în speță împotriva domnului Makarov, pentru motivul că era «suspectat în mod considerabil că, în cursul anilor 1997-1999, a furnizat autorităților fiscale din Köln și Emmerich date inexacte și incomplete privind importante fapte fiscale, aceste declarații constituind un număr de 36 de infracțiuni și că astfel a diminuat impozitele cu scopul de a obține pentru [sine] și pentru alte persoane avantaje fiscale nejustificate, ceea ce i-a permis să eludeze într-o largă măsură taxele la import». În plus, potrivit mandatului de arestare menționat, «[c]u acea ocazie, [tuburile și țevile originare din Rusia importate de

Truboimpex și Trubowest] au făcut obiectul unor declarații false în vederea eludării dispozițiilor [din regulamentul definitiv]».

- 13 În executarea acestui mandat de arestare, domnul Makarov a fost arestat în perioada 27 octombrie-12 noiembrie 1999. Ulterior eliberării sale, domnul Makarov a făcut obiectul unor măsuri de restrângere a libertății sale de circulație în temeiul cărora a fost obligat, în special, să se prezinte, până la 31 ianuarie 2000, de trei ori pe săptămână la biroul de poliție competent și i s-a interzis să se deplaseze în străinătate fără autorizație prealabilă (denumite în continuare «măsurile de restrângere a libertății»).

- 14 Începând cu 27 octombrie 1999, Hauptzollamt Emmerich (biroul principal vamal din Emmerich, Germania) devenit ulterior Hauptzollamt Duisburg (biroul principal vamal din Duisburg, Germania), a notificat reclamanților înștiințări de recupere ulterioară pentru plata taxelor antidumping aferente importurilor efectuate de Truboimpex și Trubowest în perioada decembrie 1997-octombrie 1999. În esență, autoritățile vamale germane au considerat că, în mod greșit, importurile reclamanților nu fuseseră clasificate la codurile din nomenclatura comunitară privind tuburile și țevile obținute fără sudură și care făceau obiectul regulamentul definitiv. În acest cadru, conturile bancare ale Trubowest și ale domnului Makarov au fost blocate.

- 15 În opinia autorităților vamale germane, Truboimpex și Trubowest datorau, cu titlu de taxe antidumping neplătite, 1 575 181,86 euro și, respectiv, 729 538,78 euro, mai precis un quantum total de 2 304 720,64 euro ca taxe antidumping neplătite pentru aceste două societăți. În plus, domnul Makarov, în calitate de administrator al Trubowest, era răspunzător pentru plata quantumului total al sumelor datorate de cele două societăți.

- 16 La 16 și la 17 noiembrie 1999, reclamanții au contestat la Hauptzollamt Emmerich, în conformitate cu articolul 243 din [CVC] și cu dreptul național aplicabil, înștiințările de recuperare ulterioară a taxelor antidumping emise împotriva Trubowest și a domnului Makarov. La 15 decembrie 2000, reclamanții au introdus o acțiune la Finanzgericht Düsseldorf (Tribunalul Financiar din Düsseldorf, Germania) prin care au solicitat suspendarea înștiințărilor de recuperare care sunt imediat executorii. La 30 octombrie 2001, Finanzgericht Düsseldorf a respins cererea reclamanților. La 29 august 2003, reclamanții au depus concluzii la Hauptzollamt Duisburg (Biroul vamal principal din Duisburg), în care au susținut, în esență, că autoritățile vamale au considerat în mod greșit că importurile acestora făceau parte din domeniul de aplicare al regulamentului definitiv.
- 17 La 19 iunie 2000, Staatsanwaltschaft Kleve (Parchetul din Kleve) a emis un act de punere sub acuzare (Anklageschrift) a domnului Makarov pentru fals în declarațiile vamale privind importurile realizate de Trubowest și de Truboimpex. În acest act de punere sub acuzare, Staatsanwaltschaft Kleve a considerat, în esență, că un quantum total de 4 376 250,25 mărci germane, respectiv 2 237 541,22 euro, era datorat cu titlu de taxe vamale eludate ce rezultau din importurile realizate de Trubowest și de Truboimpex.
- 18 La 14 noiembrie 2002, procedura penală declanșată împotriva domnului Makarov a fost suspendată de Landgericht Kleve (Tribunalul Regional din Kleve) în așteptarea finalizării procedurii fiscale îndreptate împotriva acestuia.
- 19 La 15 decembrie 2004, reclamanții au încheiat o tranzacție cu Hauptzollamt Duisburg prin care a fost stins litigiul cu autoritățile vamale germane.

20 Între altele, tranzacția menționată prevede următoarele:

«Preambul

[...]

Prin intermediul prezentei expuneri a faptelor, părțile intenționează să soluționeze în mod definitiv diferendul dintre ele cu privire la legalitatea deciziilor de impunere în litigiu. Părțile recunosc faptul că prezenta expunere comună a faptelor nu soluționează diferendul dintre acestea în ce privește tubuxurile din oțel cărora li se aplică sau nu li se aplică taxele antidumping.

[...]

În temeiul celor de mai sus, părțile convin următoarele:

- (1.) Deciziile de impunere și declarațiile privind răspunderea [...] pentru taxele antidumping în cuantum de 2 304 734,45 euro vor fi achitate prin plata unei sume totale de 460 000 de euro [de către reclamantii în special]. Părțile convin că numai o parte din suma de 435 125,21 euro percepută până în prezent de Hauptzollamt Duisburg, respectiv 343 644,15 euro, va fi dedusă din suma de 460 000 de euro.

[...]

- (3.) Semnarea prezentului acord determină încetarea imediată a tuturor măsurilor de executare inițiate împotriva Trubowest, precum și [împotriva domnului Makarov, în special].

[...]

- (5.) Prin prezentul acord, [reclamantii] renunță să invoce noi pretenții împotriva administrației vamale, de exemplu, în vederea obținerii de despăgubiri pentru faptele la care face referire prezenta expunere comună a faptelor. Pe de altă parte, aceștia renunță să inițieze alte acțiuni juridictionale împotriva administrației vamale.

Totuși, părțile păstrează posibilitatea de a invoca pretenții de această natură în raporturile cu terții, în special prin acțiunea în despăgubire menționată [...] împotriva Comisiei și a Consiliului [...], în temeiul articolului 288 [CE].»

- 21 La 2 mai 2005, Landgericht Kleve a emis o ordonanță (Beschluss) prin care, conform articolului 153a din Strafprozessordnung-StPO (Codul de procedură penală german), a dispus încetarea procedurii penale împotriva domnului Makarov, cu condiția plății de către acesta a unei amenzi de 18000 de euro. Landgericht Kleve arată în ordonanța menționată că «[domnul Makarov] declară că acordul său [cu privire la încetarea procedurii penale] nu constituie recunoașterea vinovăției, ci a fost exprimat în temeiul unor considerații procedurale și economice».

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 5 Prin cererea introductivă depusă la 25 octombrie 2004 la grefa Tribunalului, recurenții au introdus o acțiune în despăgubire, în temeiul articolului 288 CE, împotriva Consiliului și a Comisiei prin care au urmărit să obțină obligarea acestora la plata următoarelor sume:
- 118 058,46 euro pentru Trubowest, sumă majorată cu dobânzi moratorii la rata anuală de 8 %, care ar corespunde cuantumului plătit efectiv de aceasta ca urmare a diferitelor înștiințări de recuperare a taxelor antidumping emise de autoritățile vamale germane împotriva recurenților și care ar constitui un beneficiu nerealizat de Trubowest;
  - 397 916,91 euro pentru domnul Makarov, sumă majorată cu dobânzi moratorii la rata anuală de 8 %, care ar corespunde, în privința sumei de 277 939,37 euro, cuantumului total al sumelor pe care domnul Makarov l-ar fi plătit efectiv ca urmare a diferitelor înștiințări de plată a taxelor antidumping, în privința sumei de 63 448,54 euro ca urmare a salariilor care nu au fost plătite de Trubowest domnului Makarov și, în privința sumei de 56 529 de euro, cheltuielilor avocațiale efectuate în cadrul procedurilor în contradictoriu cu autoritățile vamale germane;
  - 128 000 de euro pentru Trubowest, sumă majorată cu dobânzi moratorii de 8 %, cu titlu de beneficiu nerealizat sau, în subsidiar, o sumă ce urmează a fi convenită între părți ca urmare a unei hotărâri interlocutorii a Tribunalului și
  - 150 000 de euro pentru domnul Makarov, sumă majorată cu dobânzi moratorii la o rată anuală de 8 %, pentru repararea prejudiciului moral.

- 6 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins în totalitate motivele invocate în susținerea acțiunii în despăgubire și a obligat recurenții la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Consiliu și de Comisie.

- 7 La punctele 41-74 și 77-82 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins ca inadmisibile anumite capete de cerere cuprinse în acțiunea în despăgubire, considerând că nu era competent să le judece în temeiul articolului 288 CE. În ce privește, pe de o parte, cererile de despăgubire ale căror cuantumuri erau corespunzătoare sumelor plătite de recurenți cu titlu de taxe antidumping, Tribunalul a considerat că aceste cereri erau de competența exclusivă a instanțelor naționale, în conformitate cu procedurile stabilite prin CVC. În ce privește cererea de rambursare a cheltuielilor avocațiale, pe de altă parte, Tribunalul s-a pronunțat în sensul că aceasta din urmă privește un element al litigiului dintre recurenți și autoritățile vamale germane, care era exclusiv de competența instanțelor naționale.

- 8 În privința celorlalte capete de cerere, apreciind condiția angajării răspunderii extra-contractuale a Comunității referitoare la existența unei legături de cauzalitate directe între nelegalitatea criticată și celelalte prejudicii pretins suferite, respectiv beneficiul nerealizat al Trubowest, pierderea salariului de către domnul Makarov, precum și prejudiciul moral suferit de acesta din urmă, Tribunalul a considerat că prejudiciile invocate nu rezultau într-un mod suficient de direct din nelegalitatea criticată.

- 9 La punctul 86 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că este oportun să se examineze de la bun început aspectul dacă recurenții au dovedit că există o legătură de cauzalitate între pretinsul comportament nelegal al Consiliului și al Comisiei și prejudiciile materiale și prejudiciul moral care au fost invocate. La punctele 98-137 din hotărârea atacată, Tribunalul s-a pronunțat în sensul că nu există o legătură de cauzalitate directă suficientă între instituirea de taxe antidumping prin regulamentul definitiv și aceste prejudicii. În aceste condiții, Tribunalul nu a examinat problema dacă acest regulament este afectat de nelegalitate sau dacă recurenții au suferit într-adevăr prejudiciile invocate.

- 10 În special, Tribunalul a examinat dacă există o legătură de cauzalitate suficient de directă între comportamentul imputat Consiliului și Comisiei și prejudiciile invocate, atât în ipoteza în care regulamentul definitiv nu ar fi vizat mărfurile importate de recurenți, cât și în ipoteza contrară. În această privință, la punctul 110 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că, în prima ipoteză, răspunderea Comunității nu ar putea fi angajată în măsura în care prejudiciile invocate ar fi exclusiv imputabile autorităților vamale și penale germane, iar nu comportamentului pretins nelegal al Consiliului și al Comisiei. În a doua ipoteză, în opinia Tribunalului exprimată la punctul 116 din hotărârea atacată, comportamentul recurenților de a nu clasifica în mod corect importurile efectuate ar fi cauza determinantă a prejudiciilor vizate.
- 11 În sfârșit, Tribunalul a respins cererea recurenților privind anumite măsuri de organizare a procedurii, considerând, la punctele 138-141 din hotărârea atacată, că nu este necesară obligarea Comisiei să prezinte, pe de o parte, elemente de probă privind contribuția acesteia la negocierile legate de litigiul cu privire la clasificarea mărfurilor importate de recurenți care s-au încheiat cu tranzacția încheiată între aceștia și autoritățile vamale germane și, pe de altă parte, toată corespondența dintre Comisie, autoritățile germane și guvernul rus.

Procedura în fața Curții și concluziile părților

- 12 Recurenții solicită Curții:

— anularea în totalitate a hotărârii atacate;

- soluționarea definitivă a fondului prin admiterea acțiunii în despăgubire introduse la Tribunal și obligarea Consiliului și a Comisiei la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurii în primă instanță sau, cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal și

- obligarea Consiliului și a Comisiei la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri.

¹³ Consiliul solicită Curții:

- respingerea recursului;

- cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal;

- cu titlu mai subsidiar, respingerea acțiunii în despăgubire a recurenților și

- obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată.

¹⁴ Comisia solicită respingerea recursului și obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

- 15 Tribunalul nu a procedat la examinarea condiției privind legătura de cauzalitate directă dintre nelegalitatea imputată și prejudiciile invocate de recurenți decât în ce privește cererile pe care le-a considerat admisibile. Prin urmare, primul motiv, care privește hotărârea atacată în măsura în care se pronunță asupra condiției menționate, are ca obiect numai aceste cereri. În consecință, în cadrul recursului, este pertinent să se examineze mai întâi al doilea motiv, care privește hotărârea atacată în măsura în care a declarat inadmisibile alte cereri de despăgubire.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentele părților

- 16 Prin intermediul celui de al doilea motiv, care cuprinde două aspecte, recurenții susțin, în primul rând, că Tribunalul a încălcat articolul 288 al doilea paragraf CE și a săvârșit o eroare de drept prin faptul că, la punctele 41-74, 77-82 și 138-141 din hotărârea atacată, a statuat că nu este competent să judece cererile de despăgubire ale acestora privind sume corespunzătoare celor plătite cu titlu de taxe antidumping, precum și privind cheltuielile avocațiale efectuate în cadrul procedurii dintre aceștia și autoritățile vamale germane, având în vedere împrejurările excepționale ale speței, caracterizate de faptul că, în urma unei tranzacții, au fost epuizate căile de atac naționale. În al doilea rând, recurenții arată că, la punctul 68 din hotărârea atacată, Tribunalul a denaturat elementele de fapt și elementele de probă prin faptul că a considerat că aceștia nu au prezentat niciun element de probă în susținerea afirmațiilor referitoare la incidența rolului Comunității și a celui al autorităților ruse asupra încheierii unei tranzacții, pe de o parte, și la incidența urmării penale începute de autoritățile germane, pe de altă parte.

- 17 Consiliul și Comisia consideră că Tribunalul a constatat în mod întemeiat că taxele anti-dumping sunt percepute de autoritățile vamale naționale și că, în consecință, potrivit unei jurisprudențe constante, numai instanțele naționale au competența să dispună restituirea taxelor percepute fără a fi datorate, în temeiul unor dispoziții comunitare declarate ulterior nevalide. Prin urmare, instanțele comunitare nu ar fi competente să dispună o astfel de restituire sau rambursarea cheltuielilor avocațiale efectuate în cadrul procedurilor naționale referitoare la astfel de taxe. În plus, tranzacția încheiată între recurenți și autoritățile vamale germane nu ar putea determina o competență a instanțelor comunitare care nu exista anterior tranzacției menționate. Competența acestor instanțe nu ar acoperi decât prejudiciul care depășește simpla rambursare a taxelor nelegale.
- 18 În plus, Consiliul susține că aspectele prezentului motiv sunt inadmisibile. Astfel, primul aspect nu ar conține o prezentare precisă a considerațiilor juridice care constituie temeiul susținerii potrivit căreia recurenții nu au încheiat tranzacția intervenită între ei și autoritățile vamale germane în mod voluntar. În ce privește cel de al doilea aspect, recurenții nu ar indica în mod precis elementele care ar fi fost denaturate de Tribunal și nu ar demonstra erorile de analiză care l-ar fi condus la această denaturare.
- 19 Mai mult, Comisia susține că recursul nu repune în discuție temeinicia analizei efectuate de Tribunal la punctele 61-66 din hotărârea atacată, potrivit căreia recurenții ar fi putut contesta legalitatea regulamentului definitiv în cadrul procedurii naționale, ceea ce le-ar fi permis să obțină o trimitere preliminară în temeiul articolului 234 CE și, astfel, o eventuală invalidare de către Curte a regulamentului amintit. Comisia susține că este inconciliabil cu faptele și cu dreptul de a susține că, în pofida tranzacției încheiate cu autoritățile vamale germane, recurenții „nu au renunțat niciodată la dreptul lor la despăgubire” și au acceptat această tranzacție „sub rezerva legalității regulamentului [definitiv]”. Pe de altă parte, rolul pretins al instituțiilor și presiunea urmării penale împotriva unuia dintre recurenți nu ar avea nicio legătură

cu temeinicia aprecierii Tribunalului potrivit căreia acesta nu este competent să se pronunțe cu privire la anumite capete de cerere.

Aprecierea Curții

- 20 Prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv, recurenții observă, în primul rând, că două dintre capetele de cerere pentru care Tribunalul s-a declarat incompetent privesc cuantumuri care fac parte din suma pe care au achitat-o în temeiul tranzacției încheiate cu autoritățile vamale germane, în pofida nelegalității invocate a regulamentului definitiv. Chiar dacă recurenții nu menționează expres în recursul formulat că este vorba despre taxe antidumping pe care le-au achitat la autoritățile menționate, trebuie arătat că Tribunalul a constatat, la punctul 46 din hotărârea atacată, că sumele vizate corespund sumelor pe care recurenții le-au plătit pe acest temei și, la punctul 47 din hotărârea menționată, a statuat că, în concluzie, cererile lor în această privință reprezintă cereri de rambursare a taxelor menționate plătite în mod pretins nedatorat, ceea ce recurenții nu repun în discuție în cadrul prezentului recurs.
- 21 În plus, recurenții susțin că, ulterior tranzacției menționate, subzistă un prejudiciu important rezultat din existența regulamentului definitiv pe care îl consideră nelegal, întrucât angajează răspunderea comunitară, care trebuie reparat în temeiul articolului 288 al doilea paragraf CE.
- 22 Tribunalul a decis, la punctul 63 al hotărârii atacate, că tranzacția încheiată între autoritățile vamale germane și recurenți nu este de natură să îi confere competența de a se pronunța cu privire la cererile de despăgubire ale acestora din urmă referitoare la taxele antidumping achitate. În cele ce urmează, Tribunalul a constatat, la punctul 67 din această hotărâre, că recurenții înșiși au recunoscut că, în cadrul acțiunilor naționale pe care le-au declanșat, dispuneau de o cale de atac eficace care le permitea

să conteste plata taxelor antidumping prin invocarea nelegalității regulamentului definitiv, însă că au încetat aceste acțiuni prin încheierea tranzacției amintite.

- 23 În această privință, trebuie arătat mai întâi că instanțele naționale sunt singurele competente să soluționeze o acțiune în restituirea sumelor percepute, fără a fi datorate, de un organ național în temeiul unei reglementări comunitare declarate ulterior nevalidă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 mai 1989, *Roquette frères/Comisia*, 20/88, Rec., p. 1553, punctul 14, Hotărârea din 13 martie 1992, *Vreugdenhil/Comisia*, C-282/90, Rec., p. I-1937, punctul 12, și Hotărârea din 27 septembrie 2007, *Ikea Wholesale*, C-351/04, Rep., p. I-7723, punctul 68).
- 24 În acest context, atunci când un particular se consideră lezat prin aplicarea unui regulament antidumping pe care îl apreciază ca fiind nelegal, acesta are posibilitatea de a contesta validitatea regulamentului aplicat de autoritățile vamale naționale în fața unei instanțe naționale competente. Această instanță poate, chiar este ținută, să adreseze Curții o întrebare privind validitatea regulamentului respectiv, în condițiile articolului 234 CE.
- 25 Trebuie amintit, de asemenea, că autoritățile naționale sunt competente să evedențieze consecințele, în ordinea lor juridică, ale declarării lipsei de validitate, fapt ce ar avea drept consecință că taxele antidumping achitate în temeiul regulamentului vizat nu ar fi legal datorate în sensul articolului 236 alineatul (1) din CVC și ar trebui, în principiu, să facă obiectul unei rambursări din partea autorităților vamale, conform acestei dispoziții, dacă cerințele la care este supusă această rambursare, între care cea prevăzută la alineatul (2) al articolului menționat, sunt îndeplinite (a se vedea Hotărârea *Ikea Wholesale*, citată anterior, punctul 67).
- 26 În consecință, în pofida tranzacției încheiate, în speță, între recurenți și autoritățile vamale germane, legislația comunitară prevede că o cerere de rambursare a taxelor antidumping achitate fără a fi datorate este de competența instanțelor naționale

vizate. Această tranzacție nu poate da naștere unei competențe a instanțelor comunitare care nu exista anterior tranzacției menționate.

- 27 În al doilea rând, prin intermediul primului aspect al prezentului motiv, recurenții critică hotărârea atacată în măsura în care Tribunalul s-a declarat necompetent să judece cererea lor de despăgubire referitoare la cheltuielile avocațiale efectuate în raport cu procedurile care s-au desfășurat la nivel național. Totuși, aceștia nu formulează nicio argumentație proprie prin care să infirme caracterul accesoriu litigiului național al cheltuielilor menționate. Or, reiese din jurisprudența citată în mod întemeiat de Tribunal la punctul 78 din hotărârea atacată că problema rambursării cheltuielilor de judecată efectuate în cadrul unei proceduri naționale, accesorie litigiului care a dat naștere acestei proceduri, este de competența exclusivă a instanței naționale.
- 28 Prin urmare, se impune constatarea că, în mod justificat, Tribunalul s-a declarat necompetent să judece capetele de cerere vizate, astfel încât primul aspect al celui de al doilea motiv nu este fondat.
- 29 Prin intermediul celui de al doilea aspect al acestui motiv, privitor la tranzacția referitoare la litigiul la nivel național, recurenții susțin că Tribunalul a denaturat elementele de fapt și elementele de probă care i-au fost prezentate atunci când, la punctul 68 din hotărârea atacată, s-a pronunțat în sensul că nu au furnizat probe în susținerea afirmațiilor privind incidența rolului Comunității și a celui al autorităților ruse asupra încheierii acestei tranzacții, pe de o parte, și la incidența urmării penale începute de autoritățile germane, pe de altă parte. Recurenții arată, de asemenea, că Tribunalul ar fi săvârșit o eroare atunci când a refuzat, la punctele 138-141 ale hotărârii atacate, să solicite Comisiei prezentarea, pe de o parte, a elementelor de probă privind contribuția acestora la negocierile legate de litigiul cu privire la clasificarea mărfurilor importate care s-au încheiat cu tranzacția menționată și, pe de altă parte, toată corespondența dintre Comisie, autoritățile vamale germane și guvernul rus. Aceste elemente de probă, care privesc comportamentul instituțiilor comunitare, ar putea, în

opinia recurenților, să fie pertinente în cadrul unei acțiuni întemeiate pe articolul 288 al doilea paragraf CE.

30 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, din articolul 225 CE și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție rezultă că Tribunalul este singurul competent, pe de o parte, să constate faptele, cu excepția cazului în care inexactitatea materială a constatărilor sale ar rezulta din înscrisurile aflate la dosar, și, pe de altă parte, să aprecieze aceste fapte. Odată ce Tribunalul a constatat sau a apreciat faptele, Curtea este competentă, în temeiul articolului 225 CE, să exercite un control asupra calificării juridice a acestor fapte și asupra consecințelor juridice care au fost stabilite de Tribunal pe baza acestora (a se vedea în special Hotărârea din 6 aprilie 2006, *General Motors/Comisia*, C-551/03 P, Rec., p. I-3173, punctul 51, Hotărârea din 22 mai 2008, *Evonik Degussa/Comisia*, C-266/06 P, Rep., p. I-81*, punctul 72, Hotărârea din 18 decembrie 2008, *Coop de France bétail et viande/Comisia*, C-101/07 P și C-110/07 P, Rep., p. I-10193, punctul 58, precum și Hotărârea din 3 septembrie 2009, *Moser Baer India/Consiliul*, C-535/06 P, Rep., p. I-7051, punctul 31).

31 Astfel, Curtea nu este competentă să se pronunțe asupra situației de fapt și nici, în principiu, să examineze probele pe care Tribunalul le-a reținut în susținerea acesteia. Într-adevăr, din moment ce aceste probe au fost obținute în mod legal și au fost respectate principiile generale de drept, precum și normele de procedură aplicabile în materie de sarcină a probei și de administrare a probelor, numai Tribunalul are competența de a aprecia valoarea care trebuie să fie atribuită elementelor care i-au fost prezentate. Prin urmare, această apreciere nu constituie, cu excepția cazului denaturării acestor elemente, o problemă de drept supusă ca atare controlului Curții (a se vedea în special Hotărârile citate anterior *General Motors/Comisia*, punctul 52, *Evonik Degussa/Comisia*, punctul 73, *Coop de France bétail et viande/Comisia*, punctul 59, precum și *Moser Baer India/Consiliul*, punctul 32).

32 Pe de altă parte, este important de amintit că o denaturare trebuie să reiasă în mod evident din înscrisurile dosarului, fără a fi necesară o nouă apreciere a faptelor și a probelor (a se vedea în special Hotărârile citate anterior *General Motors/Comisia*,

punctul 54, Evonik Degussa/Comisia, punctul 74, Coop de France bétail et viande/Comisia, punctul 60, precum și Moser Baer India/Consiliul, punctul 33).

- 33 În speță, în ceea ce privește critica referitoare la dovada adusă de recurenți cu privire la condițiile în care părțile au convenit la tranzacția menționată, denaturarea invocată a faptelor nu a fost stabilită în mod precis și suficient în recurs. În plus, recurenții nu dovedesc că eventuala constrângere a Comisiei de a prezenta documentele solicitate ar fi fost de natură să aibă o influență asupra consecințelor juridice care au fost deduse de Tribunal la punctul 139 din hotărârea atacată, în sensul în care acesta nu este competent să se pronunțe cu privire la cereri de despăgubire pentru taxe antidumping și pentru cheltuieli avocațiale efectuate în raport cu proceduri desfășurate la nivel național.
- 34 Se impune constatarea că recurenții urmăresc să obțină, pe această cale, o reexaminare a aprecierilor de fapt realizate de Tribunal, în privința căreia Curtea nu este competentă în cadrul unui recurs, astfel încât acest motiv trebuie declarat inadmisibil.
- 35 Prin urmare, al doilea motiv trebuie respins în totalitate ca fiind parțial nefondat și parțial inadmisibil.

Cu privire la primul motiv

- 36 Recurenții susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în cadrul interpretării și al aplicării articolului 288 al doilea paragraf CE în ceea ce privește condițiile în care se poate angaja răspunderea extracontractuală a Comunității. Prin intermediul acestui

motiv, care cuprinde două aspecte, recurenții impută Tribunalului, pe de o parte, că nu a analizat comportamentul nelegal care poate produce prejudiciul, în special că nu a examinat comportamentul nelegal imputat în contextul său juridic și în contextul aprecierii legăturii de cauzalitate, și, pe de altă parte, că a statuat că legătura de cauzalitate existentă între comportamentul imputat instituțiilor comunitare și diferitele elemente ale prejudiciului invocat nu poate fi considerată suficient de directă.

Cu privire la primul aspect

— Argumentele părților

³⁷ Recurenții arată că, în etapa examinării legăturii de cauzalitate dintre comportamentul nelegal invocat și prejudiciul invocat, acestea din urmă trebuie examinate, indiferent în ce mod, înainte de a se putea decide că nu există o astfel de legătură suficient de directă între cele două sau că această legătură a fost eliminată. Cu alte cuvinte, în opinia recurenților, în materia răspunderii extracontractuale a Comunității, în timp ce faptul de a începe cu examinarea nelegalității invocate sau a prejudiciului invocat nu presupune examinarea celorlalte condiții ale acestei răspunderi, faptul de a începe cu examinarea legăturii de cauzalitate presupune că, într-un mod sau în altul, celelalte două condiții au fost luate în considerare.

³⁸ Consiliul arată că afirmația potrivit căreia Tribunalul ar fi obligat „să ia într-un mod sau în altul [...] în considerare celelalte două condiții” sau „să examineze cadrul juridic al legăturii de cauzalitate și în special comportamentul nelegal” este nefondată.

Abordarea adoptată de Tribunal, care constă în analizarea legăturii de cauzalitate considerând real actul pretins nelegal și prejudiciul invocat, ar fi obișnuită. Tribunalul nu ar fi obligat să examineze condițiile răspunderii unei instituții într-o ordine determinată și, dacă una dintre cele trei condiții nu este îndeplinită, cererea de despăgubire trebuie respinsă fără să fie necesară examinarea celorlalte condiții.

- 39 În opinia Comisiei, nicio regulă nu împiedică Tribunalul să examineze condiția privitoare la legătura de cauzalitate fără a se pronunța cu privire la problema nelegalității invocate a regulamentului definitiv. Deși este posibil să fie exact împrejurarea că „în absolut, nu există cauzalitate”, recursul ar face abstracție în totalitate de faptul că legătura de cauzalitate este determinată pe de o parte, nu de comportamentul nelegal și, pe de altă parte, de prejudiciul suferit, ci pur și simplu de problema dacă acest comportament reproșat a cauzat prejudiciul invocat.

— Aprecierea Curții

- 40 Reiese din jurisprudența Curții că angajarea răspunderii extracontractuale a Comunității și exercitarea dreptului la repararea prejudiciului suferit, în temeiul articolului 288 al doilea paragraf CE, depind de îndeplinirea unui ansamblu de condiții în ceea ce privește nelegalitatea comportamentului imputat instituțiilor, existența prejudiciului și a unei legături de cauzalitate între acest comportament și prejudiciul invocat (a se vedea în special Hotărârea din 29 septembrie 1982, *Oleifici Mediteranei/CEE*, 26/81, Rec., p. 3057, punctul 16, Hotărârea din 15 septembrie 1994, *KYDEP/Consiliul și Comisia*, C-146/91, Rec., p. I-4199, punctul 19, precum și Hotărârea din 9 septembrie 2008, *FIAMM și alții/Consiliul și Comisia*, C-120/06 P și C-121/06 P, Rep., p. I-6513, punctul 106).

- 41 În măsura în care cele trei condiții ale răspunderii prevăzute la articolul 288 al doilea paragraf CE trebuie îndeplinite cumulativ, faptul că una dintre ele lipsește este suficientă pentru respingerea unei acțiuni în despăgubire (Hotărârea din 9 septembrie 1999, Lucaccioni/Comisia, C-257/98 P, Rec., p. I-5251, punctul 14).
- 42 În plus, nu există nicio obligație de a examina condițiile răspunderii unei instituții într-o ordine determinată (a se vedea în acest sens Hotărârea Lucaccioni/Comisia, citată anterior, punctul 13).
- 43 Având în vedere respingerea celui de al doilea motiv, prezentul motiv nu privește decât cererile de despăgubire referitoare, pe de o parte, la prejudiciile materiale ce ar consta într-un beneficiu nerealizat, în privința Trubowest, și într-o pierdere a salariilor, în privința domnului Makarov, evaluate la 128 000 de euro și, respectiv, la 63 448,54 euro și, pe de altă parte, la prejudiciul moral pe care l-ar fi suferit domnul Makarov, evaluat la 150 000 de euro.
- 44 Tribunalul a concluzionat, la punctul 134 din hotărârea atacată, că, în orice ipoteză, și anume dacă importurile realizate de Trubowest aparțin sau nu aparțin domeniului de aplicare al regulamentului definitiv și dacă recurenții au săvârșit sau nu au săvârșit o eroare de clasificare, legătura de cauzalitate existentă între comportamentul nelegal imputat Consiliului și Comisiei și prejudiciile invocate nu poate fi calificată drept suficient de directă.
- 45 Recurenții au subliniat în ședință că Tribunalul nu a examinat evenimentul juridic ce a provocat prejudiciul. În opinia acestora, problema cauzalității nu poate fi tratată decât în cadrul unei examinări aprofundate a contextului juridic al actului în litigiu, respectiv a regulamentului definitiv, cu privire la care susțin că este nelegal.

- 46 Consiliul și Comisia consideră că Tribunalul nu are nicio obligație de a se pronunța cu privire la nelegalitatea criticată anterior examinării existenței unei legături de cauzalitate dintre această nelegalitate și prejudiciul invocat.
- 47 Astfel cum a arătat avocatul general la punctul 68 din concluzii, recurenții nu au explicat care ar fi fost efectul examinării de către Tribunal a comportamentului imputat instituțiilor asupra aprecierii condiției referitoare la legătura de cauzalitate, efectuată în hotărârea atacată. Tribunalul putea examina legătura de cauzalitate pornind de la presupunerea că, astfel cum susțin recurenții, actul criticat este efectiv nelegal, iar prejudiciul există (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Lucaccioni/Comisia, citată anterior, punctele 12, 15 și 16, precum și Ordonanța din 12 aprilie 2005, DLD Trading Company Import-Export/Consiliul, C-80/04 P, punctul 50).
- 48 Condiția privind legătura de cauzalitate este independentă de cea privitoare la nelegalitatea actului în cauză în cadrul unei acțiuni în despăgubire în temeiul articolului 288 al doilea paragraf CE. În consecință, în speță, problema dacă instituirea taxelor antidumping prin regulamentul definitiv era nelegală nu influențează examinarea condiției referitoare la legătura de cauzalitate.
- 49 Prin urmare, Tribunalul a considerat în mod întemeiat că poate examina în primul rând problema legăturii de cauzalitate dintre comportamentul imputat Consiliului și Comisiei și prejudiciile invocate.
- 50 Reiese din cele de mai sus că primul aspect al primului motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al doilea aspect

— Argumentele părților

- 51 Recurenții susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a statuat că legătura de cauzalitate existentă între comportamentul nelegal al instituțiilor comunitare și prejudiciile invocate nu poate fi considerată suficient de directă în măsura în care este întemeiată pe două scenarii ipotetice care constituie susțineri nefondate. Tribunalul ar fi omis să ia în considerare că recurenții solicitau repararea prejudiciilor suferite ca urmare a instituirii de taxe nelegale. Acesta ar fi luat în considerare în mod greșit erori ipotetice în clasificarea mărfurilor importate, neverificate, cu privire la care se susține că ar fi constituit erori ale autorităților germane sau ale recurenților. Aceștia din urmă consideră că Tribunalul a aplicat în mod incorect condiția cauzalității prin faptul că a examinat existența unei eliminări a legăturii de cauzalitate fără a aprecia în prealabil existența unei astfel de legături directe între comportamentul nelegal invocat și prejudiciul invocat.
- 52 Consiliul și Comisia arată că, dat fiind că nu s-a stabilit niciodată în mod concludent dacă tuburile și țevile pentru care autoritățile vamale germane solicitaseră taxe antidumping în temeiul regulamentului definitiv aparțin domeniului de aplicare al regulamentului menționat, Tribunalul a examinat legătura de cauzalitate pornind de la două ipoteze.

— Aprecierea Curții

- 53 Principiile comune ordinilor juridice ale statelor membre la care face trimitere articolul 288 al doilea paragraf CE nu pot fi invocate în susținerea existenței unei obligații a Comunității în sensul reparării tuturor consecințelor prejudiciabile, chiar și a celor

îndepărtate, ale comportamentelor organelor lor (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 4 octombrie 1979, Dumortier și alții/Consiliul, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 și 45/79, Rec., p. 3091, punctul 21, precum și Hotărârea din 30 ianuarie 1992, Finsider și alții/Comisia, C-363/88 și C-364/88, Rec., p. I-359, punctul 25). Astfel, condiția referitoare la legătura de cauzalitate prevăzută la articolul 288 al doilea paragraf CE privește existența unei legături de cauzalitate suficient de directe de la cauză la efect între comportamentul instituțiilor și prejudiciu (a se vedea în acest sens Hotărârea Dumortier și alții/Consiliul, citată anterior, punctul 21).

54 În plus, trebuie arătat că, potrivit jurisprudenței constante a Curții, în temeiul articolelor 225 CE și 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție, un recurs nu se poate întemeia decât pe motive privitoare la încălcarea normelor juridice, cu excluderea oricărei aprecieri a situației de fapt (a se vedea în acest caz, în special, Hotărârea din 1 octombrie 1991, Vidrányi/Comisia, C-283/90 P, Rec., p. I-4339, punctul 12, și Ordonanța din 17 septembrie 1996, San Marco/Comisia, C-19/95 P, Rec., p. I-4435, punctul 39).

55 Recurenții nu explică modul în care nelegalitatea invocată a regulamentului definitiv se poate raporta la existența unei legături suficient de directe între prejudiciile pretins suferite și comportamentul nelegal invocat. Astfel, legalitatea acestui regulament nu are nicio legătură cu validitatea aprecierii ipotezelor de fapt formulate de Tribunal, care l-a condus să concluzioneze în sensul eliminării legăturii de cauzalitate.

56 Recurenții susțin în plus că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a concluzionat, la punctul 134 din hotărârea atacată, că legătura de cauzalitate existentă între comportamentul nelegal al instituțiilor și prejudiciile invocate nu poate fi considerată suficient de directă.

- 57 Reiese din hotărârea atacată că Tribunalul nu a examinat în prealabil și în general problema dacă prejudiciul invocat s-ar fi produs în lipsa comportamentului nelegal al instituțiilor. Motivarea acestei hotărâri este concentrată asupra problemei eliminării legăturii de cauzalitate dintre aceste două elemente. La punctele 112 și 113 din hotărârea menționată, în cadrul primei ipoteze, Tribunalul a considerat că aprecierea existenței unei legături de cauzalitate nu depinde de problema dacă, în lipsa actului nelegal, situația s-ar fi finalizat diferit. De asemenea, potrivit jurisprudenței citate la punctele 99 și 102 din hotărârea atacată, prejudiciul invocat trebuie să decurgă din comportamentul imputat în mod suficient de direct și fără să aibă loc eliminarea legăturii de cauzalitate.
- 58 În această privință, trebuie constatat că se admite existența unei legături de cauzalitate în sensul articolului 288 al doilea paragraf CE atunci când există o legătură directă de la cauză la efect între comportamentul nelegal al instituțiilor vizate și prejudiciul invocat.
- 59 Este necesar ca prejudiciul menționat să fie cauzat efectiv de comportamentul imputat instituțiilor. Această abordare este confirmată de jurisprudența constantă, amintită la punctul 53 din prezenta hotărâre, potrivit căreia, chiar în cazul unei eventuale contribuții a instituțiilor la prejudiciul pentru care se solicită despăgubirea, contribuția menționată ar putea fi prea îndepărtată în temeiul unei răspunderi care revine altor persoane, după caz, recurenților.
- 60 În primul rând, Tribunalul a considerat în mod întemeiat că, dacă regulamentul definitiv nu avea ca obiect mărfurile importate de recurenți și dacă, prin urmare, aceștia nu au săvârșit nicio eroare în clasificarea mărfurilor menționate, ar fi trebuit să se constate că prejudiciile invocate de recurenți sunt imputabile numai autorităților

vamale germane, în măsura în care acestea ar fi supus mărfurile vizate unor taxe anti-dumping, deși nu făceau parte din domeniul de aplicare al regulamentului definitiv.

- 61 În al doilea rând, Tribunalul a constatat în mod justificat că, dacă regulamentul definitiv avea ca obiect mărfurile importate de recurenți și dacă, în consecință, aceștia nu au clasificat corect aceste mărfuri, ar fi trebuit să se constate că propriul comportament ar fi cauza determinantă a prejudiciilor pe care le invocă, iar nu pretinsul comportament nelegal al Consiliului și al Comisiei. În ce privește această ipoteză, Tribunalul a amintit de asemenea în mod întemeiat, la punctele 100 și 101 din hotărârea atacată, că se impune să se verifice dacă persoana lezată, cu riscul de a trebui să suporte ea însăși prejudiciul, a făcut dovada unei diligențe rezonabile specifice unui justițiabil informat pentru a evita prejudiciul sau pentru a-l diminua. Legătura de cauzalitate poate fi eliminată printr-un comportament neglijent al persoanei lezate, din moment ce se dovedește că acest comportament constituie cauza determinantă a prejudiciului.
- 62 Recurenții susțin că Tribunalul a omis să ia în considerare faptul că au solicitat repararea prejudiciului suportat ca urmare a instituirii de taxe nelegale și că s-a focalizat în mod greșit asupra unor erori ipotetice în clasificarea mărfurilor importate. În opinia recurenților, problema nu este dacă regulamentul definitiv are sau nu are drept obiect aceste mărfuri. Quantumurile care au fost percepute cu titlu de taxe antidumping și care rămân dobândite de autoritățile vamale germane în conformitate cu tranzacția încheiată de recurenți și aceste autorități implică faptul că taxele erau datorate în temeiul unui regulament al cărui caracter nelegal a fost invocat.
- 63 În cadrul examinării prejudiciilor invocate ce rezultă direct sau indirect din instituirea taxelor antidumping prin regulamentul definitiv, Tribunalul nu face nicio referire la caracterul legal sau nelegal al regulamentului menționat. Astfel, în ceea ce privește problema dacă impunerea taxelor menționate prin regulamentul definitiv a cauzat în mod direct prejudiciile pretins suferite de recurenți, Tribunalul a efectuat o examinare succesivă a situației acestora în cele două ipoteze de fapt pe care le-a identificat,

ce acoperă toate cazurile care pot fi avute în vedere. Prin urmare, examinarea alternativă a acestora a condus la aceeași soluție.

64 În consecință, recurenții nu demonstrează că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a statuat că nu există o legătură de cauzalitate suficient de directă între comportamentul imputat instituțiilor și prejudiciile invocate de recurenți.

65 În aceste condiții, se impune respingerea primului motiv ca nefondat.

66 Prin urmare, recursul trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

67 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Consiliul și Comisia au solicitat obligarea Trubowest și a domnului Makarov la plata cheltuielilor de judecată, iar aceștia din urmă au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară și hotărăște:

- 1) **Respinge recursul.**

- 2) **Obligă Trubowest Handel GmbH și pe domnul Makarov la plata cheltuielilor de judecată.**

Semnături